

Ah Be İstanbul

— zaza mahsun · 21 Mart 2021

AH BE İSTANBUL

Sana geldim geleli
Çocukluk yıllarımı benden çaldın
Taşın toprağın altın dediler
Halim yaman,dertlerim acı dolu
Dizlerim yürümez oldu
Elim kolum tutmaz oldu yaşam dalından
Sokaklarında caddelerinde
Mahallende gençlik yıllarımın hatırası var
Ah BE İSTANBUL

Öğrenci yıllarıma hasret kaldım
Caddelerinde misket oynadığım o yılları çok özlüyorum
Sokaklarında top oynadığım o yıllara hasret kaldım
Çocuk parklarında şarap içirtip sarhoş ettin beni

Şarap mısın,rakı mısın
Bira mısın,viski mısın
Yoksa fakirlik masasında meze mısın
Nesin,nasıl bir şehirsin
Ne dostun,ne arkadaşın belli

Ne gecen belli,ne sabahın belli
Ne günlerin,ne ayların
Nede yılların belli
Sokaklarını,caddelerini
Mahallerini zehirlediler
Ah BE İSTANBUL

Eskisi gibi tadın Tuzun kalmamış
Ben eski İstanbul'u çok özledim
Ne akşamların belli
Nede düşmanın belli
Türkü evlerinde türküler okunmuyor

Her dört köşene insan pazarlarını kurdular
Güngöreninde gün yüzü göstermedin
Karaköyünde insan pazarı tezgahını kurdular
Görmüyor musun İstanbul

Kırdın gençlik kollarımı
Parçaladın çocukluk kemiklerimi
Havanı zehirlediler
Ne evin,ne ocağın
Ne ailen,ne akrabaları belli

Eminönünden emmiler olmuş kral padişah
Bakırköyün olmuş fakir delisi
Avcıların olmuş insan avı
Ne şarabın,ne rakın,ne biran
Ne viskin,nede meyhanen belli
Ne dertlerin,ne acıların
Nede sevgin belli
Zeytinburnunun olmuş Kara zindan zeytini

Ne ömrün,ne yaşantın
Ne hayatın,nede dünyanın belli
Denizlerini kirlettiler
Her yerlerini delik deşik ettiler
Aksarayın dönek sarayı olmuş
Seni sende kirlettiler
Ah BE İSTANBUL

Acılarına rağmen hiç vazgeçilmiyorsun
Babaların,damarcıların şehirisin
Sanatçıları sanatçı yapan
Tek şehirsin İstanbul
Ne güneşin,ne yağmurların
Ne karların,nede soğğun belli
Ne kışın,ne yazın,ne ilkbaharın,nede sonbaharın belli
Ah BE İSTANBUL

Ne aşkın,ne sevdan

Nede evliliğın belli
Ne zamanların,nede saatlerin belli
Ekmek parası dedin
Kendi kendine bizleri hapsettin
Kula kulluk ettirdin
Hani nerde çocukluk yıllarım

Yirmi yılımı fakirlik içerisinde çürüttün
Aç susuz bıraktın sokaklarında
Parklarında garip canıma gazeteleri örtüp yatırdın
Çok acılar çektiirdin

Sokaklarında ayakkabı boyacılığını yaptırdın
Ah bir bile bilsen beni ne dertlere soktuğunu İstanbul
Kuru simit,kuru ekmek yedirttin
Sevgiye,sevilmeye hasret bıraktın

Sana geldiğime pişman değilim ama
Senden çocukluk yıllarımı istiyorum
İçim yanıyor,çiğirim yanıyor
Gayri çok özölüyorum gençlik yıllarımı
Ah BE İSTANBUL

Ne kızların,nede erkeklerin belli
Ne ağaçların,ne toprağın
Nede taşın belli
Ne gezmelerin,nede eğlencelerin belli
Ne hastalığın,nede sağlığın belli

Ne meyven,nede sebzen belli
Ne suyun,nede havan belli
Ne kuşların,ne baykuşların
Nede çakalların belli
Ah BE İSTANBUL

Ne güzelliğın,ne çirkinliğın belli
Ne güzellerin,nede çirkinlerin belli
Ne çiçeklerin,nede dikenlerin belli
Ne dilin,nede sözün belli

Adın gibi İstanbulsun
Acıların,ayrılıkların çok
Ah BE İSTANBUL

ŞAİRİ, YAZARI: HANIM REMZİYE ZAZA MAHSUN TUĞRUL

18.03.2021